

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 6

Clasificarea copiilor lui Dumnezeu în părinți, tineri și copilași (Continuare)

Ajungem acum la ultima grupă din cele trei trepte în care Ioan împarte familia lui Dumnezeu. Sunt «*copilașii*». Am accentuat mai înainte, că în această diferențiere este vorba de viața lăuntrică, de stările spirituale ale credincioșilor, și nu de poziții diferite ale lor înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt cu toții copii ai lui Dumnezeu și au fost aduși la inima Lui de Tată; și toți copiii lui Dumnezeu au fost prin natura lor mai întâi «*copilași*», indiferent că ei erau tineri sau bătrâni atunci când au fost înnoiți prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt. – Din păcate mulți au rămas mult timp copilași. Dintr-un motiv sau altul nu s-au maturizat în viața spirituală. (Compară cu 1 Corinteni 3,1.2; Evrei 5,12-14; Galateni 4,19) Însă apostolul nu se gândește cu precădere la aceste stări. El vorbește celor tineri, adică creștinilor care nu au venit demult la viața nouă.

Caracteristica «*copilașilor*» este, că ei «au cunoscut pe Tatăl» (1 Ioan 2,13). Primul lucru pe care Duhul Sfânt îl face și îl provoacă într-un credincios, atunci când El Și-a făcut locuința în el, este cunoașterea, că Dumnezeu este acum Tatăl lui. El trezește în el strigătul către Dumnezeu: «*Ava, Tată!*» Dovedit ca păcătos de vina sa înaintea lui Dumnezeu și de starea sa de pierdut, credinciosul și-a căutat refugiu la sângele lui Hristos. Aici el este grațiat și curățit de toate păcatele sale, așa că el are acum pace cu Dumnezeu. Totodată el a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, cu Duhul Fiului lui Dumnezeu (Galateni 4,6). El stă astfel prin harul nemărginit al lui Dumnezeu în cunoașterea și savurarea relației de copil cu Dumnezeu, Tatăl său. Apostolul Pavel spune așa de frumos credincioșilor: «*Noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu.*» (1 Corinteni 2,12) Deci Dumnezeu voia nu numai ca noi să avem aceste lucruri minunate, să avem parte de această relație înaltă cu Dumnezeu, ci noi trebuie și să le cunoaștem, să știm și să savurăm faptul, că suntem copii ai lui Dumnezeu. Nu numai că noi toți am fost mântuiți, cei care am crezut din inimă în Fiul lui Dumnezeu, ci noi toți știm și că suntem copii ai lui Dumnezeu; noi am cunoscut pe Tatăl și ne bucurăm de această parte minunată.

Această cunoaștere este deci deja marele privilegiu al «*copilașilor*». Ei știu, că prin har a fost făcută o legătură divină între sufletul lor și Dumnezeu. Acum ei învață și savurează tot mai profund și mai deplin tot ce este inclus în Numele Tatălui, al lui Dumnezeu, pentru inimile lor, și ei se bucură că ei sunt subiectul inimii Sale, ale unei inimi care nu obosește niciodată în grija pe care le-o poartă și care își găsește bucuria în binele și fericirea lor de acum și în veșnicie.

Așa cum ne arată locul acesta și alte locuri din Scriptură, este potrivit gândurilor lui Dumnezeu ca toți copiii Săi, toți răscumpărații Săi, să-L cunoască ca Tată. Cuvântul lui Dumnezeu nu presupune nicidecum, că ar exista vreun copil al lui Dumnezeu, care să nu știe că el este un copil al lui Dumnezeu, că nu cunoaște și nu savurează realmente relația lui de copil cu Dumnezeu, Tatăl. Căci chiar cei mai tineri credincioși sunt caracterizați prin aceea, că ei au cunoscut pe Tatăl. Așa cum am accentuat mai înainte, cauza este în învățătura greșită și în lipsa de supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu, că astăzi sunt suflete cu adevărat născute din nou, care pier fără să aibă pace, fără să aibă siguranța mântuirii și care nu cunosc încă pe Dumnezeu ca Tată. Ce trist! Voia lui Dumnezeu este ca fiecare din ai Săi să cunoască bogăția harului aducător de mântuire în Hristos. Cine crede cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu, este nu numai eliberat de judecată (Ioan 3,18; 5,24), ci el are și viața veșnică, și Dumnezeu este Tatăl lui. (Ioan 1,12; 1 Ioan 1,2) Ce bunăvoință din partea lui Dumnezeu, că El a purtat de grijă, ca Cuvântul Său să ne

mărturisească aceasta clar și precis. Deci nu este din cauza lui Dumnezeu, ci din cauza omului, că pentru unii credincioși adevărați Cuvântul lui Dumnezeu nu se potrivește, cu toate că el se adresează tuturor: «*Vă scriu copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl*». Și poate să fie ceva care să producă mai multă întristare, decât să trebuiască să faci constatarea, cum chiar din partea aceluia care au pretenția că sunt predicatori și învățători fideli ai adevărului creștin, se contribuie să lipsească pe credincioși de adevărurile prețioase ale mântuirii lor desăvârșite și de privilegiile lor minunate? – S-ar putea ca ei înșiși să nu cunoască și să nu savureze aceste adevăruri și privilegiile, dar ce responsabilitate, să ocupi o poziție de conducător în creștinism, fără să te supui Cuvântului lui Dumnezeu și fără să cercetezi și să-ți însușești toată mântuirea Sa! – Ah, mulți par să nu vrea să recunoască că Dumnezeu este așa de bun, precum este, și nici că omul este așa de rău, precum este. În loc să recunoască aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu și să învețe pe alții, că omul este complet stricat și fără nici o speranță de salvare, și că Dumnezeu în îndurarea Sa minunată a trebuit să pregătească în Hristos pentru el o mântuire deplină, gratuită și veșnică, mai bine înaltă pe om cu prețul desconsiderării harului și adevărului lui Dumnezeu și se devine orb față de cele mai simple învățături ale Sfintei Scripturi. De aceea în zilele noastre este cu atât mai mult necesar să se recunoască și să se vestească harul lui Dumnezeu și mântuirea care este în Hristos Isus în toată plinătatea și gloria lor.

Ceea ce apostolul are apoi să spună în continuare «*copilașilor*» găsim în versetele 18-27. (Versetul 28 este iarăși valabil pentru toți credincioșii în comun; acolo se spune «*copii*» și nu „copilași”). Pericolul pentru ei constă în principal în aceea, să fie aruncați încoace și încolo de orice vânt de învățătură. În simplitatea și naturalitatea lor și în primă bucurie a inimii lor cu privire la mântuirea lor, ei cred ușor pe cei care se apropie de ei având cuvinte creștine pe buzele lor.

Apostolul nu îi mustră pentru aceasta, dar el îi învață și scrie: «*Copilașilor, este ceasul din urmă*». Credincioșii știau că la sfârșit va veni antihrist. Ei au fost învățați în privința aceasta. Dar existau deja mulți anticriști, împotriviți în duhul lui antihrist față de tot adevărul și față de creștinism, o dovadă că era «*ceasul din urmă*». Apostolul Pavel vorbește în scrisorile sale despre « *timpurile din urmă*» și «*zilele din urmă*» (1 Timotei 4,1; 2 Timotei 3,1) și prin aceasta desemna clar ultima perioadă a istoriei Bisericii. Apostolul Ioan dimpotrivă, prin «*ceasul din urmă*» înțelege oarecum întreaga perioadă ocupată de Biserică. Dumnezeu S-a preocupat în trecut în felurite feluri cu omul; dar cu cât a durat mai mult bunătatea și răbdarea lui Dumnezeu, cu atât mai mult omul a arătat incapacitatea lui de a face binele și împotrivirea lui față de Dumnezeu. Apoi în cele din urmă a venit Hristos și a revelat pe Dumnezeu ca Dumnezeu-Mântuitor în caracterul Său împăciuitoare. (2 Corinteni 5,19-21) Dar omul a lepădat pe Hristos. Perioada de har acordată omului spre mântuire pe baza morții ispășitoare a lui Hristos este «*ceasul din urmă*». Acum răsună strigătul: «*Cine însetează să vină; și cine vrea să ia apa vieții fără plată.*» - Faptul că existau mulți antihriști era dovada că antihristul nu era departe; și cu toate că acesta va deveni vizibil după ce Biserica lui Dumnezeu va părăsi scena (2 Tesaloniceni 2,3-8), totuși ceasul din urmă era deja sosit. Pentru a-i face veghetori pe «*copilași*», apostolul caracterizează atât pe antihriști cât și pe antihrist. Primii erau decăzuți de la creștinism: «*Ei au ieșit dintre noi*»; «*dacă ar fi fost dintre noi*», aceasta înseamnă, dacă ar fi aparținut cu adevărat turmei lui Hristos, «*ar fi rămas cu noi*». Deoarece au părăsit pe credincioși, prin aceasta au dat dovada publică, că ei niciodată nu au aparținut cu adevărat Domnului. Cât de serios și cât de îngrozitor! Acești antihriști au stat cândva pe temelie creștinismului; probabil că au frânt pâinea la Masa Domnului împreună cu credincioșii. Și acum plecaseră din mijlocul lor, fără probabil să se dezică de mărturisirea creștină, au ocupat o poziție de totală dușmănie față de El, Cel pe care odinioară L-au mărturisit ca Salvatorul și Domnul lor! Drept urmare aceasta necesită putere de discernământ spiritual, ca să se poată recunoaște direcția lor îndreptată împotriva creștinismului, altfel aproape că nu ar fi fost necesar să se avertizeze «*copilașii*» cu privire la ei. Satan însuși ocupă cu plăcere «*înfățișarea unui înger al luminii; nu este deci mare lucru dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai dreptății*». (2 Corinteni 11,14.15) Sub masca de a fi mai spirituali și mai devotați

decât ceilalți sau de a fi descoperit adevăruri mai înalte, acești învățători falși caută să ducă în rătăcire sufletele simple. Ioan îi demască și îi denumește pe adevăratul lor nume: ei sunt antihriști. Aceasta îl conduce să constate caracterul deplin al antihristului: «*Cine este mincinosul, dacă nu cel care tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acesta este antihristul: cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul.*» (versetul 22) Primul este necredința iudaică, ultimul subminează fundamentul creștinismului, și ambele împreună constituie caracterul antihristului și se regăsesc unite în el.

În această secțiune scurtă găsim punctul culminant al oricărei erezii și învățături rele. În ultimele zile vor veni tot felul de învățături greșite. În primul rând se va tăgădui că Isus este Hristosul, deci nu că va veni un Hristos; aceasta o va recunoaște antihrist într-o oarecare măsură și apoi se va prezenta pe sine însuși ca fiind Hristos. – Tot așa nu se spune chiar deschis: „Nu există Dumnezeu”; dar «*Tatăl și Fiul*» vor fi tăgăduiți, exact adevărul pe care ni l-a adus creștinismul. Cel credincios, care cunoaște câtuși de puțin ceva din Cuvântul lui Dumnezeu și cunoaște însușirile rătăcirii și înșelăciunii din zilele noastre, nu ar putea să remarce că formele împotrivrării față de adevărul lui Dumnezeu prezentate aici germinează deja demult și zi de zi devin mai vizibile? Da, dacă Ioan în timpul său trebuia să spună aceasta, cu cât mai multe motive noi astăzi avem dreptul să spunem: «*S-au ridicat mulți antihriști*». Sub tot felul de forme se caută să se submineze Cuvântul lui Dumnezeu, să se tăgăduiască cele mai simple adevăruri creștine; și aceasta are loc nu atât de mult din partea ateștilor publici și a celor recunoscuți ca necredincioși, ci mult mai mult din partea acelor care au pretenția de a fi reprezentanții creștinismului, așa că în zilele noastre este posibil să se numească „slujitor al lui Hristos”, în timp ce se tăgăduiește tot adevărul despre Persoana și lucrarea lui Hristos. Cele mai mari pericole amenință creștinismul de pe amvoanele creștine și catedrele teologice. Momentan acești tăgăduitori ai adevărului creștin sunt în cea mai mare parte a lor încă «*la noi*», ei poartă încă numele creștin. Aceasta este posibil numai pentru că întreaga creștinătate, dacă o privim ca și corporație mărturisitoare, fără să ne gândim la fiecare credincios în parte, merge spre decădere și prin aceasta stă într-o anumită concordanță cu acești «*antihriști*». În scurt timp mulți (așa cum astăzi unii au început s-o facă) vor da la o parte masca mărturisirii creștine și vor trece public de partea dușmanilor și repudiatorilor lui Hristos și ai creștinismului.

Este deosebit de important ca tocmai «*copilașii*» să fie atenționați cu privire la aceste pericole, și altele, ale învățăturilor rele. În zilele noastre se consideră de prisos, da, fără înțelepciune, ca cei întorși de curând la Dumnezeu să fie făcuți atenți cu privire la rătăcirile dominante. Ioan însă vorbește deschis despre aceasta și îi pregătește pe credincioși pentru pericolele care stau pe calea lor. Chiar și un proverb lumesc spune: „Să fi atenționat este tot așa de bine ca și să fi înarmat”, și aceasta este adevărat și aici. Unii nu ar fi eșuat în credință, dacă conducătorii și învățătorii credincioșilor ar fi urmat mai mult exemplul bătrânului apostol și ar fi atenționat la timp oițele lui Hristos de pericolele care le amenințau. Cu toate acestea Ioan vorbește nu numai de rătăcirii, el arată credincioșilor și cum pot ei să fie păziți de ele. Căci Dumnezeu în grija Sa îndurătoare a văzut mai dinainte nu numai toate greutățile noastre și pe fiecare dușman care ne va ieși în cale, ci El a purtat de grijă pentru fiecare situație și ne-a echipat în mod corespunzător pentru luptă: «*Voi aveți ungera de la Cel Sfânt și știți toate. V-am scris nu pentru că nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și pentru că nici o minciună nu este din adevăr.*» «*Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.*» (1 Ioan 2,20.21.24)

Găsim în aceste cuvinte o întreită protecție împotriva rătăcirii și învățaturii rele; merită să le acordăm toată atenția. Mai întâi Ioan amintește «*copilașilor*», că ei aveau «*ungerea de la Cel Sfânt*», și prin aceasta știau totul. Același Duh, care locuiește în noi ca «*Duh al înfierii*» este totodată și «*ungerea*», precum și «*pecetea*» și «*arvuna*». (2 Corinteni 1,21.22; Efeseni 1,13.14) În caracterul Lui ca unger, Duhul Sfânt ne aduce în legătură cu Hristos și ne dă atât înțelegere cât și putere. Aici este vorba în mod deosebit de înțelegere, și Ioan spune «*copilașilor*», că ei se

află la izvorul oricărei înțelepciuni și priceperi, deoarece ei sunt unși cu Duhul Sfânt. Nu că ei știu realmente toate lucrurile, dar prin faptul că au ungera, lor le este posibil în toate cazurile să recunoască adevărul și rătăcirea și să le diferențieze unul de altul. Este important să se țină seama, că Duhul Sfânt este singura putere pentru cunoașterea și înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu și a tuturor lucrurilor dumnezeiești. (compară cu 1 Corinteni 2,6-16) Simțului natural, minții omenești și înțelepciunii cărnii nu le este lăsat nici un loc aici; așa cum cineva a spus: „Activitatea minții este obstacolul cel mai mare pentru înțelegerea adevărului dumnezeiesc.” De aceea se poate întâmpla ca un frate simplu, fără studii, în evlavia lui să fie mult mai înțelept în ceea ce privește lucrurile lui Dumnezeu decât un altul, care are mai multă minte decât evlavie. Psalmistul spune: «*Am mai multă pricepere decât toți învățătorii mei, pentru că meditez la mărturiile Tale. Înțeleg mai mult decât bătrânii, pentru că păzesc rânduielile Tale.*» (Psalm 119,99-10) Da, sursa oricărei înțelepciuni și cunoașteri pentru credincios este Cuvântul lui Dumnezeu, și acesta le este deschis și descuiat prin Duhul Sfânt. În felul acesta Dumnezeu a echipat pe deplin suficient și pe «*copilașii*» familiei Sale, pentru ca ei să fie sigur protejați, chiar și împotriva rătăcirilor anticreștine. În felul acesta ei nu au nevoie să fie învățați de alții, căci dacă ei umblă în dependență de Dumnezeu, Duhul Sfânt Însuși îi va face atenți și îi va învăța ce este adevăr și ce este minciună, care este glasul Păstorului cel bun și care este glasul unui străin. Cât de des s-a arătat și în zilele noastre, că inimile simple, fidele, au recunoscut învățătura greșită, în timp ce alții, care s-au încrezut mai mult în înțelepciunea și judecata lor, decât să urmeze «*ungerea din partea Celui Sfânt*», au devenit pradă rătăcirii.

«*Copilașii*», cărora Ioan le scria, în timp ce aveau nu numai «*ungerea*», ca să cunoască minciuna, ei cunoșteau prin Duhul Sfânt și adevărul și astfel știau că nici o minciună nu este din adevăr. (versetul 21) Tot ce venea asupra lor în opoziție cu adevărul era minciună. Posedarea și savurarea lăuntrică a adevărului este mijlocul de protecție cel mai bun împotriva tuturor rătăcirilor și tuturor minciunilor. Tot adevărul a fost revelat prin Duhul Sfânt; și cine îl posedă și îl urmează, ca acei «*copilași*», găsesc în el păzirea cea mai bună împotriva răului. Dacă știm, că avem adevărul, atunci putem fi mulțumitori și mulțumiți și trebuie apoi să năzuim să creștem și să umblăm în adevăr. Noi nu avem nevoie să alergăm după tot ce în jurul nostru pretinde a fi adevăr. Domnul vrea să ne ferească nu numai de osteneala ci în mod deosebit de murdărirea și «*întinarea duhului*» (2 Corinteni 7,1), deseori legată de astfel de umblări înapoi și încolo. El spune: «*Oile Mele aud glasul Meu*». Ele cunosc glasul; dar ele «*nu cunosc glasul străinilor*». (Ioan 10) Noi nu trebuie să cunoaștem glasurile multe, străine, care se aud în lume. Noi fugim de ele; refuzăm să ascultăm de ele, deoarece ele sunt «*glasul străinilor*» și nu sunt glasul Păstorului nostru mare și bun, pe care Îl cunoaștem. «*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci. Nu vă lăsați abătuți de învățături felurite și străine.*» (Evrei 13,8.9) Cine prin harul lui Dumnezeu are «*adevărul*» și îl cunoaște, nu poate face o greșală mai mare decât să meargă după învățături străine, ca să le cunoască, chiar dacă acestea au pretenția că sunt mai bune și mai înalte decât ce noi am primit prin învățătura Duhului Sfânt din Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă misiunea învățătorilor și conducătorilor dintre credincioși este să-și formeze o părere despre învățăturile și doctrinele false noi și să le verifice mai îndeaproape și apoi să dea pe față necurăția și lipsa de temei a acestor lucruri acelora care devin neliniștiți prin ele, sau chiar sunt târați de ele. Dar pentru «*copilași*» este suficient să cunoască adevărul, să se bucure în adevăr și să fie întăriți în el. Ei trebuie să știe că există erori și erezii, și că «*nici o minciună nu este din adevăr*».

Apostolul caracterizează apoi, cum am remarcat deja, pe mincinos ca acela «*care tăgăduiește*», nu că există Hristos, sau că va veni Hristos, ci «*că Isus este Hristosul.*» «*Acesta este antihristul: cel care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul*», deci cel care leapădă tot adevărul creștin. «*Nimeni nu cunoaște pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.*» (Matei 11,27) De aceea oricine «*Îl tăgăduiește pe Fiul, nu Îl are nici pe Tatăl*»; și pe de altă parte: «*Cine Îl mărturisește pe Fiul Îl are și pe Tatăl.*» Dumnezeu, Dumnezeu Tatăl, nu poate fi deci cunoscut decât numai în Fiul. Cine nu cunoaște și nu recunoaște pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, în

demnitatea și gloria Sa personală, acela nu cunoaște nici pe Dumnezeu, Tatăl. (1 Ioan 4,2.3; 2 Ioan 7.9) Toate afirmațiile aparent înțelepte ale deiștilor sunt de aceea numai speculații ale necredinței. Căci a vrea să crezi în Dumnezeu, fără să recunoști pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este ca și cum ai lepăda pe Dumnezeu adevărat, căci acesta S-a revelat numai în Hristos și poate fi cunoscut numai prin El și în El.

«Copilașii» aveau deci ungera de la Cel Sfânt și adevărul. Apostolul îi îndeamnă acum: «*Cât despre voi, ce ați auzit de la început să rămână în voi. Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.*» (1 Ioan 2,24) O protecție deosebită și cea mai bună păzire de rău este deci în aceea, că noi rămânem în ceea ce am auzit de la început. Avem aici un principiu de o mare însemnătate. Deja în zilele apostolului, când ici și acolo apăreauerezii, păzirea credincioșilor consta în perseverarea în ceea ce le-a fost transmis de apostol prin Duhul lui Dumnezeu. Așa scrie Pavel lui Timotei, preaiubitul lui copil în credință: «*Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scripturi.*» (2 Timotei 3,14) Și acum, după ce stricăciunea a pătruns în creștinism și pretutindeni a pricinuit confuzii, nu există nici un alt remediu pentru credincioși, decât să se întoarcă la ceea ce era și este la început. Aceasta nu este nimic altceva, decât ceea ce apostolul a învățat și ceea ce noi posedăm în scrierile Noului Testament. Nu există nici o erezie, nici o învățătură rea, pe care adevărul să nu le dea pe față, împotriva căroră el să nu poată interveni. Satan însuși este fără putere față de adevărul lui Dumnezeu; trebuie numai ca el să fie păstrat în toată claritatea și simplitatea lui. Dacă ne sprijinim pe Cuvânt, așa cum ni l-au transmis apostolii, atunci vom sta pe o stâncă de care se lovesc toate valurile ereziei și se transformă în spumă și ceață.

Ce reprobabil și inducător în eroare este însă, că în chestiunile litigioase teologice deseori se apelează numai la autoritatea omenească, la așa-numiții părinți ai bisericii și la scrierile mărturisitoare de credință reformatoare. Se pare că ce a fost auzit «*la început*», ce Duhul Sfânt a vorbit prin gura sau prin pana apostolilor, a fost dat uitării, sau nu este recunoscut ca fiind competent și care obligă. Dar potrivit gândurilor lui Dumnezeu Cuvântul Său și adevărul Său este astăzi tot așa de decisiv, tot așa de viu și care obligă ca și atunci când ele au fost revelate prin Duhul Sfânt. Și adevărul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este singura piatră de încercare pe care o are credinciosul, ca să judece tot ce fac oamenii, ce pun în mișcare și ce învață sistemele și rânduielile lor religioase, în ceea ce privește veridicitatea și valoarea lor. Tot ce nu este în concordanță cu «*ce era la început*» trebuie respins fără indulgență, dacă are pretenții a fi divin, sfânt și care obligă. Oricât de mult s-ar fi schimbat împrejurările și relațiile în biserică, stat și societate, aceasta nu scuză neascultarea față de Cuvântul și adevărul lui Dumnezeu. Acestea sunt și rămân totdeauna decisive și solicită până la sfârșit recunoaștere deplină și toată ascultarea din partea credincioșilor. Dumnezeu a pus pecetea propriei Sale desăvârșiri și a caracterului Său neschimbător și pe adevărul Său. Neatins de schimbările timpurilor el are și astăzi aceeași autoritate asupra noastră ca și la început.

Dacă rămâne în noi, credincioșii, adevărul în puterea Duhului Sfânt, el ne păzește nu numai de «*antihriști*» și învățăturile lor nimicitoare, ci el ne oferă mereu binecuvântări noi. Citim: «*Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început, veți rămâne și voi în Fiul și în Tatăl.*» Așa după cum primirea adevărului vestit prin apostoli dă sufletului o natură nouă dumnezeiască și viața veșnică și îl introduce în «*părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos*», tot așa rămânerea sufletului în ceea ce el auzit de la început îl păzește în această poziție și părtășie fericită. El rămâne «*în Tatăl și în Fiul*». Devotamentul față de adevăr, așa cum ne-a fost transmis el de apostolii Domnului în scrierile lor, are în mod natural urmări foarte importante atât pentru bunăstarea și bucuria inimilor și sufletelor noastre, cât și cu privire la ocrotirea de toate învățăturile rele. Numai adevărul lui Dumnezeu poate da naștere în noi la simțăminte sfinte și poate îngriji de ele, să ne pună deoparte pentru Dumnezeu și să ne introducă în savurarea relațiilor noastre binecuvântate, în care noi stăm cu Tatăl și cu Fiul, și să ne păstreze în ele. Numai adevărul, Cuvântul lui

Dumnezeu, este și sabia Duhului. Dacă Cuvântul trebuie să fie toate acestea pentru noi, atunci el trebuie primit în inimile noastre și păstrat ca o comoară de preț, și așa el va fi izvorul și puterea gândirii noastre, vorbirii și faptelor noastre și totodată va constitui singura noastră armură suficientă de protecție și împotrivire la toate asalturile și atacurile lui Satan. Numai așa sufletele noastre vor rămâne «în Fiul și în Tatăl». Ce plinătate de bucurie și putere este cuprinsă în aceasta.

Urmează după aceea un cuvânt de îmbărbătare și de mângâiere. Mai înainte s-a spus: «Dacă va rămâne în voi ce ați auzit de la început», deci savurarea binecuvântării este condiționată; acum însă apostolul spune: «Și aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă.» Aceasta este deci darul harului necondiționat, liber. «Darul de har al lui Dumnezeu este viața eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.» (Romani 6,23) Viața veșnică este, așa cum și apostolul Ioan spune deseori în scrierile sale, posesiunea tuturor acelor care cred în Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a dăruit-o prin har. Diferența «dacă» din Sfânta Scriptură niciodată nu îngrădesc harul și caracterul absolut al acestui har, ci numai savurarea practică din partea noastră al acestuia pe cărarea noastră aici pe pământ. Savurarea darului de har al lui Dumnezeu și poziția noastră binecuvântată depind în mod natural de măsura în care noi suntem fideli și corespundem responsabilității noastre. Totodată perseverența noastră pe cărarea ascultării oferă în afară dovada că darurile, sau binecuvântările harului, și acea poziție minunată sunt realmente prezente la noi. Când de exemplu Domnul spune ucenicilor: «Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenicii Mei», atunci perseverența și rămânerea lor în Cuvântul Său va oferi oamenilor dovada că ei sunt ucenici adevărați. Totodată cu credincioșia lor crește și cunoașterea proprie despre ucenicia și binecuvântarea lor, care este inclusă în această poziție. Tot așa și «rămânerea în Fiul și în Tatăl» și savurarea acestei părtășii are în mod necesar a face cu devotamentul sufletului față de adevăr. Ele sunt legate una de alta. Vom suferi totdeauna pagubă și pierdere dacă nu luăm în seamă cu toată cuvioșia atenționările și îndemmurile Sfintei Scripturi și le neglijăm cu privire la responsabilitatea noastră. Dumnezeu știe mai bine decât noi ce ne formează sau ne dăunează și ce este necesar pentru propriul nostru bine și pentru poziția noastră ca martori ai Săi în această lume. El ne cercetează și ne vede și ne îndeamnă mereu la veghere și, dacă a devenit necesar, la judecată de sine serioasă. Totodată însă Sfânta Scriptură niciodată nu confundă harul lui Dumnezeu cu responsabilitatea noastră. Prin har noi am fost mântuiți (Efeseni 1,6; 2,4-8), și noi stăm în har. (Romani 5,2) Harul caracterizează mântuirea noastră și drumul nostru de la început și până la sfârșit, până la ținta minunată, sigură. De aceea, pe cât de serios apostolul a stăruit anterior asupra responsabilității «copilașilor» de a rămâne în ceea ce au auzit de la început, tot așa imediat după aceea el le întărește inimile, aducându-le aminte, că Dumnezeu nu le-a făgăduit nimic neînsemnat, ci le făgăduit viața eternă; aceasta vrea să spună, că ea este partea lor sigură în Fiul. (compară 1 Ioan 5,13) Aceasta ne conduce la un principiu important în căile lui Dumnezeu cu noi, pe care ni-l arată Cuvântul. Niciodată voința lui Dumnezeu nu este, ca răscumpărării Săi să se îndoiască, dacă ei sunt sau nu proprietatea Sa. Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu aceasta este o chestiune pe deplin încheiată, o dată pentru totdeauna, pentru toți cei care s-au întors la Dumnezeu și sunt născuți din nou. Dacă credincioșii sunt mereu îndemnați pe drept cu dragoste și seriozitate sfântă la o umblare evlavioasă, atunci aceasta niciodată nu are loc pentru ca ei să devină copii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai lui Dumnezeu, ci pentru că ei sunt și pentru ca ei, potrivit cu chemarea lor înaltă, să slujească acum lui Dumnezeu, să-L onoreze și să-L glorifice. Și dacă ei sunt solicitați uneori să se verifice singuri, atunci ei nu trebuie să se uite în ei înșiși cercetându-se, ca să vadă dacă sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, ci să cerceteze motivele umblării lor, dacă acestea sunt curate și sincere; și ca ei, acolo unde au greșit și au păcătuit, să aducă răul în lumina lui Dumnezeu și să-l mărturisească, să-l judece fără cruțare și să-l înlăture! Verificarea de sine nu se ocupă cu poziția credinciosului în Hristos înaintea lui Dumnezeu, ci cu starea inimii lui, cu umblarea lui, cu comportarea lui interioară și exterioară înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

Tocmai pentru faptul că relațiile între sufletul nostru și Dumnezeu și poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu pe baza lucrării de mântuire înfăptuite au fost rezolvate și stabilite o dată pentru totdeauna, deci pentru că salvarea și mântuirea noastră în Hristos este veșnic valabilă, de aceea Dumnezeu Își revendică cerințele Sale față de noi și față de obligațiile noastre față de El cu o astfel de greutate și intensitate. De aceea noi nu trebuie să aplicăm atenționările și îndemnurile din Cuvântul lui Dumnezeu adresate credincioșilor, care sunt nemărginit de valoroase și importante la locul lor, în așa fel ca noi prin aceasta să slăbim puterea și desăvârșirea harului și a poziției minunate a credinciosului adevărat; Duhul Sfânt nu o face niciodată. Toate atenționările și îndemnurile adresate credincioșilor se bazează exclusiv pe harul de care avem parte și pe poziția de har de nestrămutat. Scopul exclusiv al Duhului Sfânt în toate îndemnurile și atenționările Sale este ca credincioșii să nu suferă nici o pagubă, ci ca ei să fie prezentați pe deplin în Hristos spre lauda lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lor proprie și a altora, și ca Hristos să se vadă pe deplin în ei.

Cu totul altceva este cu atenționările adresate aceluia care nu s-au întors cu adevărat la Dumnezeu. Acestea au un alt scop. Lor trebuie să li se strige, ca să scape de mânia care va veni să se grăbească să vină la Hristos, și ca să nu piară pentru totdeauna, să caute refugiu la El și în El să devină o făptură nouă.

Cu regret diferența dintre har și responsabilitate se pierde frecvent din vedere, și astfel sufletele credincioase, care ar trebui să stea în libertatea copiilor lui Dumnezeu, sunt foarte ușor puse sub presiune și robie și totodată se răpește lui Dumnezeu onoarea. De ce să se folosească aceste prescrieri și atenționări ale Sfintei Scripturi în mod legalist, considerându-se că prin aceasta în suflete ia naștere mai multă râvnă și devotament față de Domnul? Ah, este numai harul cel care consolidează inima în voia și căile lui Dumnezeu, și îl înviorează și îl face să laude pe Dumnezeu și să trăiască pentru El; da, numai harul minunat și liber al lui Dumnezeu pune deoparte martori adevărați și fideli ai lui Hristos, care din inimă, cu toată dăruirea și râvna, trăiesc pentru El, Cel care a murit pentru ei.

În versetele 26 și 27 apostolul rezumă încă o dată învățăturile sale date *«copilașilor»*. El vorbește încă o dată, ca și în versetul 20, despre ungerea pe care au primit-o de la Hristos și urmare căreia ei nu au nevoie să fie învățați de cineva. Și aici el se gândește la ispitele amenințătoare din partea învățătorilor apostatați, falși, îndreptate asupra *«copilașilor»*. Desigur prin aceasta apostolul nu vrea să spună că tinerii credincioși nu mai au nevoie de învățătorii, pe care Hristos i-a dat poporului Său. Ei sunt necesari până la sfârșit, *«pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.»* (Efeseni 4,11-13) Tocmai *«copilașii»* au nevoie de o învățătură sănătoasă, divină; dar aici este vorba de realitatea binecuvântată, că ei aveau ungerea Duhului Sfânt și prin aceasta aveau putere și ajutor împotriva atacurilor *«antihriștilor»*. De aceea Ioan adaugă plin de încredere: *«După cum aceeași ungere vă învață despre toate, și este adevărată și nu este o minciună și, după cum v-a învățat ea, veți rămâne în El.»* Ce frumoasă este această succesiune! *«Copilașii»* au ungerea de la Cel Sfânt; aceasta îi va învăța despre toate; și în felul acesta ei pot să rămână și vor rămâne în Hristos. Ah, dacă și în noi această ungere, Duhul puterii, al chibzuinței și al înțelegerii, pe care noi toți, crezând în Hristos, L-am primit în aceeași măsură, ar fi puternic activă. Dacă am fi permanent gata și ne-am strădui să primim această învățătură a Învățătorului divin, care locuiește în noi, atunci vom rămâne permanent în Hristos. Ce va putea atunci să ne ducă în rătăcire, ce va putea să ne răpească sau să ne tulbure bucuria și savurarea în Domnul? Rămânem astfel în părtășia Domnului, care este izvorul cunoștinței și puteri și binecuvântări.

Așa are bătrânul și credinciosul apostol, când în versetul 28 se adresează iarăși la toți credincioșii, numai un cuvânt scurt să le spună: *«Și acum, copiii, rămâneți în El, ca, atunci când se va arăta El, noi (cei care v-am învățat și v-am slujit) să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa.»* - Da, ce rușinos, ce dureros trebuie să fi fost pentru el, apostolul credincios și robul Domnului, și ce dureros trebuie să fie pentru toți, care s-au

ostenit într-un fel oarecare pentru credincioși, când în ziua Domnului se va dovedi că ostenele nu au adus rod deplin, deci întrucâtva au fost zadarnice. În astfel de cazuri robii Domnului «vor pierde ce au lucrat», nu vor primi «răsplată deplină». (2 Ioan 8)

De aceea, în primul rând din pricina Domnului, dar și din pricina acelor care «au lucrat» între noi și «au vegheat asupra sufletelor noastre» (1 Timotei 5,17; Evrei 13,17), «cu hotărâre de inimă să rămânem cu Domnul» (Faptele Apostolilor 11,23) și să ne gândim că «toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos». (Romani 14,10) Tot așa și Ioan amintește credincioșilor de binecuvântata, dar și serioasa venire a Domnului.¹ Ce imbold puternic este și pentru lucrătorul Domnului, cât și pentru toți sfinții Săi așteptarea venirii Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Inima bate pentru El și îndeamnă la lucrare cu credincioșie și despărțire de lume și păcat. Și apostolul Ioan pune aici pe inima fiecărui membru al familiei lui Dumnezeu, să se gândească la revenirea Domnului și cu privire la aceasta spune tuturor: «Rămâneți în El!»

Da, să rămânem în El, în Domnul nostru scump, căci știm că în curând Îl vom vedea față în față! Atunci se va descoperi și va fi văzută pe deplin valoarea și adevăratul caracter al drumului nostru și al umblării noastre, precum și al lucrării noastre. «Rămâneți în El!», ne strică apostolul. Facă Duhul lui Dumnezeu ca această rugămintă și acest îndemn, scurt dar insistent, să ofere tuturor copiilor iubiți ai lui Dumnezeu putere înnoită din pricina lui Isus și a Numelui Său scump!

---

¹ Apostolul se referă aici mai mult la apariția Domnului împreună cu ai Săi în glorie înaintea lumii întregi decât la «răpire»; căci cu acest ultim eveniment în epistole se pune permanent în legătură responsabilitatea și credincioșia noastră în umblare și în lucrare, precum și răsplătirea.